

EL 9 NOU

El Consell Comarcal del Vallès Oriental ha tornat a convocar, per tercer any consecutiu, el Premi Internacional per la Desenvolupament Humà, que reconeix la tasca que en diferents indrets del món fan persones del Vallès Oriental que hi treballen sense cap esperit de notorietat.

Ja s'ha pogut veure en els reportatges televisius, audiovisuals i escrits que es van fer posteriorment a l'entrega del guardó al primer premiat, el sacerdot Jordi Mas, de

Conductes i valors que cal conèixer

la Garriga. Amb 79 anys, Mas continua sent, després de gairebé mig segle, un treballador incansable en l'ajuda als necessitats a l'extrem nord del Camerun, una de les zones més pobres de l'Àfrica negra.

El segon guardonat va ser l'escolapi Josep Artigas, de Caldes de Montbui, que

fa trenta anys que viu al Senegal, on ha desenvolupat diferents projectes de formació en matèria agrícola destinats sobretot als més joves d'aquest país. En definitiva, tant Mas com Artigas, els dos primers premiats, han intentat ajudar els més desfavorits intentant, a més a més, crear les condicions de treball

adequades perquè els joves d'aquells indrets africans puguin viure als seus propis països amb dignitat i no els calgui enlluernar-se en l'Europa que els ha de salvar la vida, perquè no els la salva, i menys en les condicions econòmiques i socials que vivim ara mateix.

Mas i Artigas són referents

ja coneguts per tots nosaltres. Però sempre hi haurà molts altres ciutadans anònims que han fet de la seva feina diària una lluita a favor del desenvolupament humà. En són un exemple els tres candidats escollits al premi que s'ha d'atorgar el 29 d'abril a Vilanova del Vallès coincidint amb l'acte de proclamació del Vallesà de l'any 2008 per part dels lectors d'EL 9 NOU.

Jaume Calvera Pi, M. Dolors Masdeu i Juan Alberto Valls Jové tenen mèrits, tots tres, per obtenir aquest premi del Consell Comarcal.

L'ARE de Can Riera de l'Aigua, un engany?

Vicenç Paituví

President de PIMEC Vallès Oriental

Recentment, hem assistit a la votació popular per tal de decidir si l'actuació prevista per la Generalitat a la zona de Can Riera de l'Aigua obtenia el vist i plau del poble de Sant Celoni. El 69% dels votants es van manifestar en contra del desenvolupament de l'ARE (àrea residencial estratègica) que havia plantejat el Govern català. Crec que, com a demostració de respecte a la participació ciutadana, és molt important que els polítics acceptin les decisions dels ciutadans, ja que és el fonament de la democràcia.

Ara bé, m'agradaria fer unes reflexions en veu alta, si m'ho permeteu. Em pregunto: realment la població tenia tota la informació necessària per prendre una decisió tan important? Els nostres polítics, ¿han fet tot el possible perquè aquesta decisió sigui encertada, o més aviat, han escombrat cap a casa, defensant els seus interessos partidistes, molt respectables, però inútils pel benestar de la població?

És encomiable com des d'algunes formacions polítiques del consistori s'ha defensat aquest paratge davant de qualsevol altre interès, tot i que no dubto que té el seu interès ecològic i paisatgístic. Però si més no, em sembla sospitos que quan en el

seu moment es va presentar el projecte del TGV l'anterior govern local no fes cap al·legació per demanar que passés soterrat ja que sinó destruïa part del paratge en qüestió. En aquell moment es va donar tota mena de facilitats a l'empresa constructora i es va recaptar una misèria per compensar les molèsties. O fins i tot quan per fer el nou institut el PSC en ple va presentar la modificació del pla general i es va incrementar en més de 200 el nombre d'habitatges al P-16. Donat el precedent, potser fora bo que s'hagués consultat també la població en aquelles ocasions, no fos cas que els celonins no hi haguessin estat d'acord.

La pregunta és: ara què farà la Generalitat? Respectarà la decisió popular? El conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, sembla que ho té molt clar, segons les seves afirmacions. I també hauríem de tenir en compte que, en petit comitè i amb el micròfon tancat, el cap de l'oposició, Joan Castaño, i el seu grup, PSC, veuen bé una actuació d'aquesta dimensió a la nostra població, perquè per primera vegada en 30 anys Sant Celoni surt al mapa de les grans inversions per part de la Generalitat. Perquè dintre de la inconsciència, crec que el Grup Municipal del PSC és conscient del què significa una inversió d'aquest import en un moment de crisi com l'actual, i com pot aju-

dar al nostre poble a sortir-ne airós per davant del seu entorn més proper.

Segurament, haurem salvat el paratge, però morirem de fam per manca de feina i d'inversions, sense deixar de banda la manca d'equipaments. És difícil justificar, avui dia, la negació de la nova implantació d'un hospital, d'una residència o de l'ampliació d'una escola. És difícil parlar de capitalitat del Baix Montseny i no donar cap tipus de servei.

Segurament, haurem salvat el paratge, però morirem de fam per manca de feina i d'inversions, sense deixar de banda la manca d'equipaments

Potser sí que és millor donar subvencions als aturats, i que plantin horts –com defensen alguns–, que respectar un dret fonamental de la Constitució, que és el dret a la feina. Tot plegat fa pensar si realment ens han consultat o ens han utilitzat, perquè si les formacions polítiques, amb totes les dades sobre la taula, no ho tenen clar, és difícil d'entendre com la població es pot pronunciar i encertar.

EL BLOC

A FUMAR AL CARRER

Joancarles Arredondo

Cap de redacció d'EL 9 NOU
economia@gra.el9nou.com

LA CALCULADORA POLÍTICA

La política s'ha deixat sotmetre a la dictadura de la calculadora. Des que aquestes estructures de partits que popularment es coneix com *aparell* (un magma deforme que, tot i estar formats per persones –algunes amb inqüestionable voluntat de servei– funciona com una maquinària d'engranatge implacable) han pres la suma de vots com a finalitat última per agegantar-se, el vell esperit de lluita per uns ideals i per transformar la societat en positiu ha quedat en segon pla. Un mer pretext que aflora a cada cita amb les urnes per contribuir al veritable objectiu, més vots per obtenir posicions de poder que facilitin la tasca d'agència de col·locació que caracteritza moltes d'aquestes estructures.

La tàctica passa per davant de l'estratègia. El regat curt és més utilitzat que la passada llarga. L'exercici de la política ha caigut en l'endogàmia dels copets a l'esquena dels que participen de les mateixes sigles. El quadre té com a conseqüència la

desafecció de la ciutadania que es manifesta amb una creixent deserció de les urnes.

A la comarca, a més d'aquest quadre general, s'estan produint situacions que encara agreugen la sensació. El més recent, a les Franqueses, on els xocs de personalismes, les divisions internes en els grups municipals i les sumes de regidors units contra algú mostren que el fons de les actuacions tenen present qualsevol aspecte menys la millora de la situació de la ciutadania. Un exercici de la política allunyat de l'objectiu que se suposava per a la política. La situació a les Franqueses reclama una refundació. Però, un cop hagi començat a les Franqueses, la refundació hauria d'abraçar tota l'activitat política. Serà la forma d'evitar que, a la calculadora, només s'acabin sumant abstencions.

OPTIMISME EN HORES BAIXES

La necessitat de fer ús dels serveis socials municipals creix de manera exponencial. Les dades

que recull aquest periòdic, referides únicament a Granollers, donen una idea clara que, rere la freda estadística de creixements de l'atur, d'expedients de regulació o de contractes que no es renoven i que no es formalitzen hi ha persones i situacions familiars més que preocupants.

La situació, a més, encara pot empitjorar. Les escasses perspectives que el mercat laboral s'obri en els mesos vinents dificultarà la reincorporació a la moltes de les persones que actualment estan a l'atur. El subsidi de desocupació només cobreix un cert temps i, quan s'acabi, no hi haurà ingressos per fer front a les necessitats més bàsiques.

L'actual túnel econòmic no deixa entreveure encara la llum de la sortida. Hi ha tota mena de pronòstics, però no n'hi ha cap de prou creïble. De manera que moltes de les regulacions que avui són temporals poden convertir-se en acomiadaments col·lectius en els mesos vinents. Si l'economia és un estat d'ànim, convé injectar optimisme. Però on se'n troba, d'optimisme?